

ду дебелитѣ извити корени, бѣше седналъ Билялъ и свирѣше съ хармониката си. Купчина деца бѣха се насѣбрали наоколо му. Славенка се спрѣ насреща до плета и застана тѣй, че да може да се вижда.

Децата се разбѣгаха. Билялъ ги гонѣше, като махаше съ едната си ржка, а съ другата държеше хармониката подъ мишницата си. Като разгони децата, той се засмѣ и тръгна къмъ Славенка. Че бѣше циганинъ, то си личеше, но бѣше младъ, засмѣнъ. Челото му бѣше изпъкнало, подуто отъ едната и другата страна, лѣснато. Надъ черната му коса, много назадъ, бѣше килнатъ феса му и чудно бѣше какъ се крепѣше.

— Кжде се губишъ, Билялъ? — каза Славенка. — Що не дохадяшъ?

Билялъ се засмѣ :

— У васъ ли да дода? Ами Бърни? Бърни ще ме заколи.

— Мълчи бре... Слушай, Билялъ. Нощесъ се събудихъ, чухъ ти хармониката. Де миткашъ, ей? Азъ и одеве те чухъ като пѣеше...

Тя не внимаваше за думитѣ си, говорѣше му повече съ очитѣ си, пламнали, устремени въ него.

— Слушай, Билялъ... — започна пакъ тя, — не мога веке да трая... Ела по-близо, бре,